ΠΕΡΙ ΔΙΑΦΟΡΑΣ:-

Διαφορὰ δὲ κοινῶς τε, καὶ ἰδίως, καὶ ἰδιαίτατα λεγέσθω. Οὐ μὲν ἡ διαφορὰ προτέρα ἐστὶ τοῦ εἴδους, καὶ δι' ἣν αἰτίαν πρότερον περὶ τοῦ εἴδους διηλέχθη, ἤδη λέλεκται. νῦν οὖν περὶ τῆς διαφορᾶς ποιεῖται τὸν λόγον. καὶ τῷ εἰρημένῳ πάλιν κανόνι χρώμενος, ἀπαριθμεῖται τῆς διαφορᾶς τὰ σημαινόμενα. ἵνα δὲ τοῖς μέλλουσι λέγεσθαι παρακολουθήσωμεν, εἴπωμεν οὕτως. ἡ διαφορὰ ἑτερότης ἐστὶ τινῶν πραγμάτων πρὸς ἄλληλα. αὕτη οὖν ἡ ἑτερότης, ἢ χωριστή ἐστι καὶ κατά τι συμβεβηκός, ἥτις πέφυκε χωρίζεσθαι ἐκ τῶν ὧν ἐστὶν ἑτερότης, ἢ ἀχώριστος. οἷον, διαφέρουσιν ἀλλήλων τινές, τῷ τὸν μέν, ἑστάναι τυχόν. τὸν δέ, καθῆσθαι. καὶ δύναται ὁ καθήμενος στῆναι, καὶ ὁ ἑστὼς καθῆσθαι. καὶ διαφέρουσι κατὰ τοῦτο ἀλλήλων. αὕτη οὖν ἡ διαφορὰ λέγεται χωριστή, ἣν καλεῖ ὁ Πορφύριος κοινῶς. ἐπειδὴ οὐκ ἀφωρισμένως τῷ δὲ εἶναι ὑπάρχει, ἀλλὰ κοινῶς πᾶσι. καὶ αὕτη μέν ἐστι χωριστὴ καὶ κατὰ συμβεβηκὸς ἡ διαφορά. εἰ δ' ἀχώριστος ἡ διαφορὰ ὑπάρχει, ἢ καθ' αὑτὸ ὑπάρχει, τουτέστι συμπληρωτική ἐστι τῆς τοῦ ὑποκειμένου οὐσίας, ἢ κατὰ συμβεβηκός. τουτέστι, μηδὲν συντελοῦσα εἰς τὸ εἶναι τοῦ πράγματος πᾶσι. καὶ αὕτη μέν ἐστιν ἀχώριστος καὶ κατὰ συμβεβηκός. οἷον, γρυπότης. σιμότης. γλαυκότης. διαφέρουσι γὰρ ἀλλήλων τινές, τῷ τὸν μέν, σιμὸν εἶναι. τὸν δέ, γρυπόν. αὗται δὲ κατὰ συμβεβηκός μέν εἰσιν, ὡς μὴ οὖσαι τῶν οὐσιωδῶν συμπληρωτικαὶ τοῦ ὑποκειμένου. ἠδύνατο γὰρ ὁ Σωκράτης μὴ εἶναι σιμός, καὶ ὅμως εἶναι Σωκράτης. ἀχώριστοι δέ. οὐ γὰρ πεφύκασι χωρίζεσθαι τοῦ ὑποκειμένου ἃς καλεῖ ὁ Πορφύριος ἰδίως, ἐπειδὴ ἀφωρισμένως τῷ δέ τινι ὑπάρχει τὸ σιμόν. ἀχώριστον δὲ ἐστὶ καὶ οὐ κατὰ συμβεβηκός, ἀλλὰ συμπληρωτικὸν τῆς οὐσίας. οἷον, τὸ λογικόν. τὸ θνητόν. διαφέρομεν γὰρ τῶν ἀλόγων ζώων. καθὸ ἡμεῖς μὲν λογικοί, ἐκεῖνα δὲ ἄλογα. ταύτην οὖν τὴν διαφοράν, ἰδιαίτατα ἐκάλεσε. τῶν οὖν διαφορῶν, ἡ μέν, λέγεται κοινῶς. ἡ δέ, ἰδίως. ἡ δέ, ἰδιαίτατα. κοινῶς μέν, αἱ κατὰ συμβεβηκὸς καὶ χωρισταί. ἰδίως δέ, αἱ κατὰ συμβεβηκὸς καὶ ἀχώριστοι. αἱ δὲ ἀχώριστοι μέν, συμπληροῦσαι δὲ τὴν οὐσίαν τοῦ ὑποκειμένου καὶ οὖσαι καθ' αὑτό, ἰδιαίτατα λέγονται ὧδε. ἐπειδὴ περὶ ἐκεῖνα καταγίνεται πᾶς φιλόσοφος, ἃ συμβάλλεται εἰς τὴν κατὰ φιλοσοφίαν μέθοδον, τήν τε διαιρετικήν, καὶ τὴν ὁριστικήν. οὐδέποτε δὲ ὁρισμὸς οὔτε διαίρεσις ἀπὸ συμβεβηκότος λαμβάνεται, ἀλλ' ἐκ τῶν οὐσιωδῶν. εἰ οὖν ἡ ἰδιαίτατα ἐκ τῶν οὐσιωδῶν, εἰκότως περὶ ταύτης. πρώτη μὲν οὖν διαίρεσις τῶν διαφορῶν αὕτη. πάλιν δὲ ἐπιδιαιρῶν αὐτάς, φησίν. ὅτι τῶν διαφορῶν αἱ μέν, ἀλλοῖον ποιοῦσι τὸ ὑποκείμενον. αἱ δέ, ἄλλο. ἡ μὲν κοινῶς καὶ ἰδίως λεγομένη διαφορά, ἀλλοῖον. ἀλλοῖον γὰρ τὸ καθέζεσθαι, καὶ τὸ ἑστάναι. καὶ ἀλλοῖον τὸ σιμόν, καὶ τὸ γρυπόν. αἱ δὲ ἰδιαίτατα, ἄλλο. ἄλλο γὰρ τὸ λογικόν, καὶ ἄλλο τὸ ἄλογον. τὸ μὲν γὰρ ἀλλοῖον, κατά τι τῶν τοῦ πράγματος τὴν ἐναλλαγὴν ποιεῖται. τὸ δὲ ἄλλο, πάντη ἕτερον ποιεῖ. τὸ μὲν γὰρ λογικὸν ζῷον, ἄλλο παρὰ τὸ ἄλογον. ὁ δὲ καθεζόμενος, τοῦ ἑστῶτος οὐκ ἄλλο. ἀλλοῖον δέ. ὁμοίως καὶ ὁ γρυπὸς τοῦ σιμοῦ. τριχῶς οὖν τῶν διαφορῶν λεγομένων, τῶν μέν, κοινῶς, τῶν δέ, ἰδίως, τῶν δέ, ἰδιαίτατα, περὶ τῶν ἰδιαίτατα παρὰ τοῖς φιλοσόφοις ὁ λόγος. αἱ γὰρ ἰδίως καὶ κοινῶς, εἰς διαίρεσιν τῶν γενῶν οὐ χρησιμεύουσιν. οὐ

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf

δεὶς γὰρ λέγει ὅτι τῶν ζῴων τὰ μέν, κάθηνται. τὰ δέ, ἵστανται. οὐ γὰρ πάντα περιλαμ-
βανόμενα. οὐδ' ὅτι τὰ μέν, σιμά. τὰ δέ, γρυπὰ διὰ τὸ αὐτό. εἰ δὲ μὴ εἰς τὴν διαίρεσιν χρή-
» σιμοι, οὐδ' εἰς τοὺς ὁρισμούς. μόναι ἄρα αἱ ἰδιαίτατα χρησιμεύουσι. Καὶ ἰδιαίτατα
» λεγέσθω. Τὸ λεγέσθω προσθείς, ἐσήμανε τὸ αὐτὸν τὸ ὄνομα τοῦτο τεθεικέναι. εἰώθασι
γὰρ οἱ παλαιοί, ὅταν ὀνόματί τινι τῶν φερομένων κέχρηνται, λέγειν λέγεται. ὅταν δὲ
» αὐτοὶ ὀνόματα θῶσιν, εἰώθασι καλείσθω λέγειν, ἢ λεγέσθω. Διαφέρει γὰρ Σωκράτης Πλά-
» τωνος τῇ ἑτερότητι. Καθὸ γὰρ ἄνθρωποι, οὐδὲν διαφέρουσι τῇ ἑτερότητι. καθὸ δὲ ὁ μέν,
» εἰ τύχοι κάθηται, ὁ δέ, περιπατεῖ, διαφέρουσι. Καὶ ἀεὶ ἐν ταῖς τοῦ πὼς ἔχειν ἑτερό-
» τησι. Τουτέστιν, αὗται αἱ διαφοραὶ κατὰ συμβεβηκὸς θεωροῦνται. ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν κατὰ
συμβεβηκός, εἶπεν ἐν ταῖς τοῦ πὼς ἔχειν ἑτερότησιν. ἐπειδήπερ τὸ συμβεβηκὸς ἐν τῷ
πὼς ἔχειν κατηγορεῖται, ὥσπερ ὁ ἄνθρωπος τοῦ ἵππου εἰδοποιῷ διαφορᾷ διενήνο-
χε τῇ τοῦ λογικοῦ ποιότητι, τουτέστι, τῇ συμπληρωτικῇ τοῦ εἴδους. τὸ γὰρ ζῷον προσ-
λαμβάνον μὲν τὸ θνητὸν καὶ λογικόν, ποιεῖ ἄνθρωπον. τὸ δὲ θνητὸν καὶ ἄλογον, ποιεῖ ἵπ-
πον. κύνα. καὶ τἄλλα τὰ ἄλογα ζῷα. αὗται οὖν αἱ διαφοραὶ συντιθέμεναι τοῖς γένεσι,
» ποιοῦσι τὰ εἴδη. καὶ διὰ τοῦτο εἰδοποιοὶ λέγονται. Τῶν γὰρ διαφορῶν αἱ μέν, ἄλλο ποι-
» οῦσιν. αἱ δέ, ἀλλοῖον. Ἄλλην διαίρεσιν ἐκτίθεται τῶν διαφορῶν. αἱ μὲν γάρ φησι ποιοῦσιν
ἄλλο. αἱ δέ, ἀλλοῖον. καὶ αἱ μὲν ποιοῦσαι ἄλλο, καθ' αὑτό. αἱ δὲ ἀλλοῖον, κατὰ συμβεβηκός. καὶ κατὰ
συμβεβηκὸς εἰσὶ καὶ χωρισταί. χωριστὴν δὲ λέγω, τὴν κοινῶς, καὶ τὴν ἰδίως. καὶ αὕτη γὰρ χω-
ριστή ἐστιν ἐπινοίᾳ. δυνάμεθα γὰρ τὸν Σωκράτην ἄγρυπον νοῆσαι μένοντα Σωκράτην, ἰσχνο-
γάστορα δὲ καὶ κομήτην. τὴν δὲ ἰδιαίτατα, οὐκέτι χωρίσαι αὐτοῦ οὐδὲ κατ' ἐπίνοιαν δυνά-
μεθα. οὐ γὰρ ἐπινοῆσαι τὸν ἄνθρωπον ἐκτὸς τοῦ λογικοῦ δυνατόν, ἐπεὶ οὐκέτι ἔσται ἄν-
θρωπος. πάντες γὰρ ἄνθρωποι λογικοί, καὶ πάντες θνητοί. ὥστε τὸν μὲν σιμόν, δυνάμεθα
γρυπὸν νοῆσαι τοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου μένοντος. τὸν δὲ ἄνθρωπον, οὐκέτι ἐκτὸς τοῦ λογικοῦ
ἢ τοῦ θνητοῦ. οὐκέτι γὰρ ἄνθρωπος. ὥστε οὖν αἱ ἰδίως καὶ κοινῶς λεγόμεναι διαφοραί,
χωρισταί εἰσιν. ὅταν γὰρ ὁ ἑστὼς καθίσῃ, οὐκ ἐγένετο ἄλλος, ἀλλὰ μόνον ἀλλοῖος, ὡς δη-
λοῖ τοῦτο καὶ ὁ ποιητὴς περὶ τοῦ Ὀδυσσέως κατὰ τὰ περὶ αὐτὸν συμβεβηκότα μεταβε-
βλημένα ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς, λέγων. Ἀλλοῖός μοι ξεῖνε φάνης νέον ἢ ἐπάροιθεν. οὐ γὰρ εἶπεν
ἄλλος, ἀλλὰ ἀλλοῖος. ἀλλ' οὐδὲ μὴν εἰ ὁ σιμὸς γρυπὸς ἐπινοηθῇ, οὐ παρὰ τοῦτο ἄλλος ἐγένετο,
ἀλλὰ ἀλλοῖος. ὁ αὐτὸς γὰρ δύναται εἶναι. οὐ μέντοι σιμός. αἱ δὲ ἄλλο ποιοῦσαι, εἰσὶν εἰδοποιοί.
τὸ γὰρ λογικόν, οὐ ποιεῖ ἀλλοῖον τὸν ἄνθρωπον παρὰ τὸν ἵππον, ἀλλὰ ἄλλον. ἄλλα γὰρ λεγό-
» μενα τὰ τῇ οὐσίᾳ διαφέροντα, ὡς εἰρήκαμεν νῦν. οἷον, ἄνθρωπον, καὶ ἵππον. Κατὰ
» μὲν οὖν τὰς ἄλλο ποιούσας διαφοράς, αἵ τε διαιρέσεις γίνονται τῶν γενῶν εἰς τὰ εἴδη, οἵ
» τε ὅροι ἀποδίδονται. Λέγομεν γὰρ τοῦ ζῴου τὸ μέν, λογικόν. τὸ δέ, ἄλογον. καὶ τὸ μέν,
θνητόν. τὸ δέ, ἀθάνατον. καὶ πάλιν τοὺς ὁρισμοὺς διὰ τούτων ἀποδίδομεν. λέγομεν γάρ, ἄν-
» θρωπός ἐστι ζῷον λογικὸν θνητόν. νοῦ καὶ ἐπιστήμης δεκτικόν. Ἄνωθεν οὖν πάλιν ἀρχο-
» μένῳ, ῥητέον τῶν διαφορῶν τὰς μέν, εἶναι χωριστάς. τὰς δέ, ἀχωρίστους. Ἐντεῦθεν πά-
λιν ἄρχεται τὴν ἑτέραν τῆς διαιρέσεως, ὥσπερ ἀπ' ἀρχῆς τινος πρὸς τὸ αὐτὰς χωρί-

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf

σι ἀπ᾽ ἀλλήλων. τῶν οὖν διαφορῶν, αἱ μέν εἰσι χωρισταί, αἱ δέ, ἀχώριστοι. καὶ ταύτῃ διακρίνονται αἱ κοινῶς, τῶν ἰδίως, καὶ ἰδιαίτατα. πάλιν τῶν διαφορῶν, αἱ μέν, ποιοῦσιν ἄλλο. αἱ δέ, ἀλλοῖον. καὶ ταύτῃ διακρίνονται αἱ ἰδιαίτατα, τῶν ἰδίως, καὶ κοινῶς. ἐκ τούτων οὖν τῶν ἀντιθέσεων, ἐξ ὧν διακρίνονται αἱ διαφοραὶ ἀλλήλων, γίνονται συζυγίαι δ΄. ἐξ ὧν αἱ δύο ὁμολογουμένως εἰσὶν ἀσύστατοι. οὐ γὰρ συνίσταται τὸ χωριστὸν καὶ ἀχώριστον. ἢ τὸ ἀλλοῖον, καὶ ἄλλο. τῶν δὲ τεσσάρων συζυγιῶν τῶν λοιπῶν, ἡ μία ἀσύστατός ἐστιν, ἡ χωριστὴ καὶ ἄλλο ποιοῦσα. αἱ δὲ λοιπαὶ τρεῖς, συνίστανται. αἱ μὲν γὰρ χωρισταὶ καὶ ἀλλοῖον ποιοῦσαι, εἰσὶν αἱ κοινῶς. αἱ δὲ ἀχώριστοι καὶ ἄλλο ποιοῦσαι, αἱ ἰδιαίτατα. αἱ δὲ ἀχώριστοι καὶ ἀλλοῖον, αἱ κατὰ συμβεβηκός. καὶ κοινῶς εἰσιν, ὥσπερ τὸ καθέζεσθαι. ἰδίως δέ, ὡς ἡ γρυπότης. ἰδιαίτατα δέ, ὥσπερ τὸ λογικόν. δόξειε δ᾽ ἂν καὶ ἕτερόν τι διάφορον εἶναι, τὸ τῶν χωριστῶν καὶ ἄλλο ποιουσῶν. κατὰ ἀλήθειαν δέ, καὶ αὕτη ἡ συζυγία ἀσύστατός ἐστι. τὸ μὲν γὰρ λογικόν, καθ᾽ αὑτὸ ὑπάρχει τῷ ἀνθρώπῳ. καθὸ γάρ ἐστιν ἄνθρωπος, ὑπάρχει λογικός. διὸ καὶ πάντες ἄνθρωποι, λογικοί. τὸ δὲ γρυπὸν ἢ μέλαν, ἢ ἑστάναι, ἢ τι τῶν παραπλησίων, οὐ καθ᾽ αὑτό. οὐ γὰρ καθὸ ἄνθρωπος γρυπός ἐστιν, ἢ μέλας, ἢ τι τῶν λοιπῶν, ἐπειδὴ ἔδει πάντας ἀνθρώπους μέλανας ἢ γρυποὺς εἶναι. ὥστε κἂν μὴ ᾖ τις γρυπὸς ἢ μέλας, ἄνθρωπος οὐδὲν ἧττόν ἐστιν. οὐδεμία ἄρα τῶν τοιούτων διαφορῶν ποιεῖ ἄλλο τι πρᾶγμα, ἀλλὰ ἀλλοῖον. τὸ δὲ λογικὸν καθ᾽ αὑτὸ προσὸν τῷ ἀνθρώπῳ ἄλλο ποιεῖ, ὅπερ ἐστὶν ἀσύστατον τοῦ ἀλλοίου. Αἱ μὲν οὖν καθ᾽ αὑτὸ προσοῦσαί τινι, ἐν τῷ τῆς οὐσίας λαμβάνονται λόγῳ. Ἐν τῷ λόγῳ τῆς οὐσίας, ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ λόγῳ τῷ δηλοῦντι τὴν φύσιν τοῦ πράγματος, τουτέστι τῷ ὁρισμῷ. οἱ γὰρ ὁρισμοί, ἐκ γενῶν καὶ τῶν συστατικῶν εἰσι διαφορῶν, τουτέστι τῶν εἰδοποιῶν, αἵτινες οὐκ ἐπιδέχονται τὸ μᾶλλον καὶ τὸ ἧττον. οὐ γὰρ λέγεταί τις μᾶλλον θνητός, ἢ ἧττον θνητός. οὔτε μᾶλλον λογικός, καὶ ἧττον λογικός. καὶ γὰρ οἱ μικροὶ παῖδες ὁμοίως εἰσὶ λογικοί, κἂν ἐμποδίζωνται ὑπὸ τοῦ ὀργάνου πρὸς τὰς λογικὰς ἐνεργείας. καὶ ἁπλῶς δὲ δεῖ εἰδέναι, ὅτι ἐκεῖνα ἐπιδέχονται τὸ μᾶλλον καὶ τὸ ἧττον, ὅσα περὶ τὸ αὐτὸ ὑποκείμενον συνίσταται ἐναντία ὄντα, ἅτινα καὶ μίγνυνται ἀλλήλοις. οἷον, λευκὸν λευκοῦ, μᾶλλον λέγεται λευκὸν καὶ ἧττον. καὶ μέλαν μέλανος, μᾶλλον καὶ ἧττον. ἐπειδὴ τὸ αὐτὸ ὑποκείμενον ποτὲ μὲν λευκὸν γίνεται, ποτὲ δὲ μέλαν. καὶ μίγνυνται ταῦτα ἀλλήλοις. τὸ λευκὸν λέγω, τῷ μέλανι. καὶ ποῦ μὲν καθαρώτερα, ποῦ δὲ ἐπιμεμιγμένα συμβαίνει γίνεσθαι. ἐπὶ δὲ τῶν οὐσιωδῶν, οὐκέτι τὸ μᾶλλον καὶ τὸ ἧττον φιλεῖ γίνεσθαι, ἐπειδὴ οὐδὲ ἐναντίον ἐστί τι τῇ οὐσίᾳ. οὐδὲ τὸ λογικὸν καὶ τὸ ἄλογον ἐπὶ τὸ αὐτὸ ὑποκείμενον συνίσταται. εἰ δέ τις εἴποι πῶς οὖν ὁ Ἀριστοτέλης ἐν ταῖς κατηγορίαις ἔφη, οὐσία δέ ἐστιν ἡ κυριώτατά τε καὶ πρώτως καὶ μάλιστα λεγομένη. ἰδοὺ γὰρ τὸ μάλιστα εἶπεν, ὥσπερ ἂν τὸ μᾶλλον καὶ τὸ ἧττον δείξῃ ἐπιδεχομένην. φαμὲν ὡς πρῶτον μὲν πρὸς τὴν ἡμετέραν γνῶσιν αὐτῷ ταῦτα ἐκεῖνα λέλεκται. πρώτην γὰρ εἶπε καὶ μάλιστα τὴν ἄτομον, διὰ τὸ συνεγνῶσθαι μᾶλλον ἡμῖν, καὶ πρώτην κατειλῆφθαι. ἐκ ταύτης γὰρ χρόνῳ καὶ ἐπιστήμῃ προκύψαντες, προϊέμενοι καὶ ἐπὶ τὴν δευτέραν τὴν κατὰ τὰ εἴδη καὶ τὰ γένη. ἔπειτα εἰ καὶ συγχωρήσειέ τις ἐν αὐταῖς τὸ μᾶλλον εἶναι καὶ τὸ ἧττον, οὐκ ἐν ταῖς κατὰ πλάτος ἐστί, ἀλλ᾽ ἐν ταῖς κατὰ βάθος. οὐ γὰρ ἄνθρωπος ἀνθρώπου μᾶλλον ἄνθρωπος, ἢ μᾶλλον λο-

μιος. οὐ γὰρ ὁ ἵππος τοῦ βοὸς μᾶλλον ζῶον, ἢ τούτων ὁ ἄνθρωπος, ἀλλ' ἐν ταῖς κατὰ βάθος ὡς εἰπεῖν, δυνατὸν ἴσως θεωρῆσαι τοῦτο. αἱ γὰρ ἐπάνω, τῶν ὑποκάτω γεραιέστεραι, ὅσῳ καὶ ἀπολαύουσι τῶν κρειττόνων. οἷον, μᾶλλον τὸ λογικὸν ἐν νῷ. ἧττον δὲ, ἐν ψυχῇ. καὶ μᾶλλον ἐν ἀγγέλοις. ἧττον δὲ ἐν οὐρανίοις σώμασιν, εἴπερ καὶ αὐτὰ ἔμψυχά εἰσι καὶ λογικά. καὶ εἴτε τὸ μᾶλλον ἐν τούτοις, ἢ ἐν ἡμῖν. καὶ ἄλλως. ἡ οὐσία μᾶλλον ἐν ζώῳ, ἢ ἐν ἀνθρώπῳ. καὶ μᾶλλον ἐν τούτοις. ὁμοίως τὸ ζῶον μᾶλλον ἐν ἀνθρώπῳ, ἢ ἐν σωκράτει. οὐ γὰρ μὴ ἀμέσως ἡ οὐσία τῷ σωκράτει, ἀλλὰ διὰ μέσου τοῦ ζώου. καὶ τοῦτο πάλιν διὰ μέσου τοῦ ἀνθρώπου ἐπιφοιτᾷ. πρόδηλον οὖν ὡς τὰ πρώτως καὶ ἀμέσως τινὸς μετέχοντα, τῶν δευτέρων καὶ διὰ μέσου μετεχόντων, μᾶλλον μετέχει. καλῶς ἄρα εἴρηται, ὡς αἱ μὲν κατὰ πλάτος, οὐκ ἐπιδέχονται τὸ μᾶλλον καὶ τὸ ἧττον. αἱ δὲ κατὰ βάθος, ἐπιδέχονται. εἰ γὰρ αἱ κατὰ πλάτος ἐπιδέχονται τὸ μᾶλλον καὶ τὸ ἧττον, οὐκ ἂν οὐδὲ ἡ αὐτὴ ἀπόστασις ἦν αὐτῶν ἀπὸ τοῦ γένους, τοῦ λογικοῦ φημι, καὶ τοῦ ἀλόγου. τοῦ τε θνητοῦ, καὶ τοῦ ἀθανάτου. Αἱ δὲ κατὰ συμβεβηκὸς κἂν ἀχώριστοι ὦσιν, ἐπίτασιν καὶ ἄνεσιν λαμβάνουσιν. Ἐπίτασιν καὶ ἄνεσιν λαμβάνουσιν, ἀντὶ τοῦ ἐπιδέχονται τὸ μᾶλλον καὶ τὸ ἧττον. ταῦτα δὲ τὰ ὀνόματα, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν χορδῶν εἴληπται. ἐκείνων γὰρ ἡ μὲν ἀποτεινομένη, σφοδρὸν ἀποτελεῖ ψόφον. ἡ δὲ ἀνειμένη, ἥττονα. οὕτως οὖν οἱ φιλόσοφοι ἐπίτασιν μὲν λέγουσι τὴν σφοδρὰν ἀντίληψιν τοῦ πράγματος. ἄνεσιν δὲ, τὴν ἥττονα. αὗται μὲν γάρ εἰσιν αἱ τὸν ἑκάστου λόγον συμπληροῦσαι διαφοραί, αἱ τῆς οὐσίας συμπληρωτικαί. αὗται δὲ καὶ τῶν ὁρισμῶν εἰσι συμπληρωτικαί. οἱ δὲ ὁρισμοὶ τοῦ αὐτοῦ, οἱ αὐτοί εἰσιν ἀεί. οὐ γάρ ποτε μὲν ζῶον λογικὸν θνητὸν ὁ ἄνθρωπος, ποτὲ δὲ οὔ, ἀλλ' ἀεὶ ὡσαύτως οὔτε ἐπίτασιν οὔτε ἄνεσιν ἐπιδεχόμενος. οὐ γάρ ποτε μὲν μᾶλλον ζῶον λογικὸν θνητόν ἐστιν ὁ ἄνθρωπος, ποτὲ δὲ ἧττον. Ἢ κεχρῶσθαί πως. Τουτέστι, λευκὸν ἢ μέλαν εἶναι ἐπιτείνεται καὶ ἀνίεται. ἔστι γὰρ ἄλλο ἄλλου λευκότερον, καὶ μελανότερον, καὶ σιμότερον, καὶ γρυπότερον. Τριῶν οὖν εἰδῶν τῆς διαφορᾶς θεωρουμένων, καὶ τῶν μὲν, οὐσῶν χωριστῶν, τῶν δὲ, ἀχωρίστων, καὶ πάλιν τῶν ἀχωρίστων, τῶν μὲν, οὐσῶν καθ' αὑτό, τῶν δὲ, κατὰ συμβεβηκός, ὑπέσχετο λογικώτερον ὁ πορφύριος περὶ τῶν προκειμένων διδάσκειν. βούλεται τοίνυν ἐκ τῶν διαφορῶν κἀνταῦθα διδάξαι τινὰ συμβαλλόμενα πρὸς τὴν διαιρετικὴν καὶ ὁριστικὴν μέθοδον. φησὶν οὖν ὅτι, τῶν εἰδοποιῶν διαφορῶν αἱ μὲν, εἰσὶ συστατικαί. αἱ δὲ, διαιρετικαί. οὐκ ἄλλαι καὶ ἄλλαι, ἀλλ' αἱ αὐταί. πῇ μὲν γὰρ γίνονται διαιρετικαί, πῇ δὲ συστατικαί, ἄλλως καὶ ἄλλως παραλαμβανόμεναι. τὸ γὰρ λογικὸν καὶ τὸ ἄλογον, τὸ θνητὸν καὶ τὸ ἀθάνατον, τοῦ ζώου εἰσὶ διαφοραί. καὶ εἰσὶν αὗται διαιρετικαί. τὸ γὰρ ζῶον, εἰς ταῦτα διαιρεῖται. ἐὰν δὲ αἱ δυνάμεναι συμπλακῆναι ἅμα ληφθῶσιν, οἷον, τὸ λογικὸν καὶ τὸ θνητόν, γίνονται συστατικαὶ τοῦ ἀνθρώπου διαφοραί. συνιστῶσι γὰρ καὶ συμπληροῦσιν αὐτοῦ τὴν φύσιν. δῆλον οὖν ὅτι αἱ μὲν διαιρετικαὶ διαφοραί, χρησιμεύουσι πρὸς τὴν διαιρετικὴν μέθοδον, εἴπερ κατὰ ταύτην γίνονται αἱ τῶν γενῶν εἰς τὰ εἴδη διαιρέσεις. αἱ δὲ συστατικαί, εἰς τὴν ὁριστικήν, εἴπερ οἱ ὁρισμοὶ ἐκ γενῶν εἰσι καὶ τῶν τοιούτων διαφορῶν. Ἰστέον δὲ, ὅτι συντιθέμεναι αὗται, ποιοῦσι τέσσαρας συζυγίας. ὧν αἱ μὲν τρεῖς, συνίστανται. ἡ δὲ μία, ἀσύστατός ἐστιν. οἷον, ἔστω λογικὸν καὶ ἄλογον. θνητὸν καὶ ἀθάνατον. ἰδοὺ τρί-

νων λογικὸν καὶ θνητὸν συνίσταται. ἔστι γὰρ ὁ ἄνθρωπος λογικὸν, καὶ ἀθάνατον ὁ θεός. ἄλογον δὲ καὶ θνητὸν, ὁ ἵππος. οὐκέτι δὲ ἔστιν ἄλογον καὶ ἀθάνατον. ζητεῖται γὰρ περὶ τῆς λοιπῆς συζυγίας, τῆς τοῦ ἀλόγου φημὶ καὶ τοῦ ἀθανάτου. πότερον συνέστηκε καὶ ἔστι τι ἄλογον καὶ ἀθάνατον, οἷόν τι δοκεῖ καὶ περὶ τῆς σκύλλης ὁ ποιητὴς λέγειν, Ἀλλ' ἀθάνατον κακόν ἐστιν, ἢ οὔ. οἱ μὲν γὰρ φασὶν εἶναί τι δαιμονίων ἀλόγων γένος ἀθάνατον. ὅπερ δὴ μείονα ἐπέχειν φασὶ τάξιν, οὓς καὶ ἀποτρεπόμεθα. οἱ δὲ φασὶ καὶ τὸ τοιοῦτον γένος θνητὸν εἶναι. οὐ γὰρ ἂν κἀθάνατον, καὶ λογικὸν εἶναι πάντως. ἔλθωμεν τοίνυν καὶ ἐπὶ τὴν οὐσίαν, καὶ τὰ αὐτὰ εὑρίσομεν. καὶ γὰρ καὶ ἐνταῦθα δύο οὐσῶν ἀντιθέσεων, ἐμψύχου φημὶ καὶ ἀψύχου, αἰσθητικοῦ καὶ ἀναισθήτου, καὶ τούτων συμπλεκομένων, τρεῖς μόναι συνίστανται συζυγίαι. αἱ δὲ λοιπαὶ τρεῖς, ἀσύστατοί εἰσι. τὸ μὲν γὰρ ἔμψυχον καὶ αἰσθητικόν, ἐστὶ τὸ ζῶον. τὸ δὲ ἔμψυχον καὶ ἀναίσθητον, τὸ φυτόν. τὸ δὲ ἄψυχον καὶ ἀναίσθητον, ὁ λίθος. ἄψυχον δὲ καὶ αἰσθητικὸν, οὐδέν ἐστιν. ὁ γὰρ ἂν ἔχει αἴσθησιν, πολλῷ μᾶλλον τὴν φυσικὴν ἔχει ψυχήν. ὅπου γὰρ φυσική, οὐ πάντως καὶ αἰσθητική. ὅπου δὲ αἰσθητική, ἐκεῖ πάντως καὶ φυσική. ἀλλ' αὗταί γε διαιρετικαὶ διαφοραὶ τῶν γενῶν. ὥσπερ γὰρ ἐστί τινα μόνως εἴδη, τινὰ δὲ καὶ γένη καὶ εἴδη, οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν διαφορῶν. τῶν γὰρ εἰδοποιῶν διαφορῶν, αἱ μέν εἰσι μόνως διαιρετικαὶ, αἱ τῶν γενικωτάτων. αἱ δὲ, μόνως συστατικαὶ, αἱ τῶν εἰδικωτάτων. αἱ δὲ, συστατικαί τε καὶ διαιρετικαὶ, αἱ τῶν ὑπαλλήλων. αἱ μὲν γὰρ τῆς οὐσίας διαφοραὶ, τὸ σῶμα φημὶ καὶ τὸ ἀσώματον, διαιρετικαὶ μόνως τῆς οὐσίας. οὐδαμῶς δὲ συστατικαί. αἱ δὲ τοῦ ἀνθρώπου διαφοραὶ, οἷον, τὸ λογικὸν καὶ τὸ θνητὸν, μόνως συστατικαὶ τοῦ ἀνθρώπου. αἱ δὲ τῶν μέσων, οἷον, αἱ τοῦ ζώου, τὸ θνητὸν καὶ ἀθάνατον, τὸ λογικὸν καὶ τὸ ἄλογον, συστατικαὶ καὶ διαιρετικαὶ, διότι ἔχουσί τι πρὸ αὐτῶν ἐπαναβεβηκός. αἱ μὲν γὰρ ἐναντίαι, διαιρετικαὶ τοῦ ζώου, ὅτι αὗται διαιροῦνται εἰς ἕτερα εἴδη. οἷον, τὸ θνητὸν καὶ ἀθάνατον. εἰς ταῦτα γὰρ διαιρεῖται τὸ ζῶον, καὶ τὸ λογικὸν, καὶ τὸ ἄλογον ὁμοίως. αἱ δὲ ὑπάλληλοι, τῶν εἰδῶν εἰσὶ συστατικαί. λογικὸν μὲν γὰρ καὶ θνητὸν, ἀνθρώπου συστατικόν. λογικὸν δὲ καὶ ἀθάνατον, ἀγγέλου. ἄλογον δὲ καὶ θνητὸν, ἵππου. αἱ δὲ τοῦ ἀλόγου καὶ τοῦ θνητοῦ, τῶν ἀλόγων ζώων. παρέλειψε δὲ ὁ πορφύριος τὸ ἄλογον καὶ τὸ ἀθάνατον ὡς ἀμφιβαλλόμενα, εἴτε εἰσὶ τοιαῦται οὐσίαι, εἴτε οὐ. εἰσὶ γὰρ ὥσπερ εἶπον τὰ ἄλογα δαιμόνια τὰ μείονα τάξιν ἐν τῷ παντὶ ἐπέχοντα, καὶ ἀφορισθέντα πρὸς τὸ τὰς ἀξίας κολάζειν ψυχάς, ἅπερ ὑπό τινων μὲν, ἀθάνατα. ὑπό τινων δὲ, θνητὰ εἶναι νενόμισται. Καὶ τοῦτο γε μάλιστα χρεία εἰς τὰς διαιρέσεις τῶν γενῶν. Ἐπειδὴ δὲ πῶς ὧδε ἐν τῷ λέγειν εἰς τοὺς ὁρισμοὺς λαμβάνονται αἱ διαφοραὶ αὗται, δηλοῖ ὅτι καὶ αἱ φωναὶ ἐπὶ τῶν ὁρισμῶν τῶν συμβεβηκότων οὐσιώδεις εἰσίν. οἱ γὰρ ὅροι, ἐξ οὐσιωδῶν φωνῶν σύγκεινται. οἷον, λευκόν ἐστι χρῶμα, διακριτικὸν ὄψεως. τὸ δὲ μάλιστα προσέθηκεν, ὅτι πολλάκις διὰ τὴν ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν ἀποροῦντες τοιούτων διαφορῶν, παραλαμβάνομεν ἐκ τῶν κατὰ συμβεβηκός. οἷον, ἐπὶ τοῦ κόρακος ἀντὶ διαφορᾶς, τὸ μέλαν λαμβάνομεν. καὶ ἐπὶ τοῦ κύκνου τὸ λευκόν. ὥσ ὅταν ἵππον ὁριζόμενοι, εἴπωμεν ζῶον εἶναι ἄλογον χρεμετιστικόν. τὸ δὲ ἴδιον ἐπουσιῶδες ὂν, ἀντὶ διαφορᾶς οὐσιώδους παραλαμβάνομεν, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι οὐσιώδη διαφορὰν ἵππου

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf

» φέρε εἰπεῖν, καθόλου εὑρεῖν. Ὡς δὴ καὶ ὁριζόμενοι, φαμέν. διαφορά ἐστιν, ᾗ περισσεύει τὸ
» εἶδος τοῦ γένους. Ἀπαριθμησάμενος τὰ σημαινόμενα τῆς διαφορᾶς, καὶ εἰπὼν περὶ ποίου σημαινομένου παρὰ τοῖς φιλοσόφοις ὁ λόγος, μάλιστα βούλεται ταύτην τὴν ὑπογραφὴν ἀποδοῦναι. φησὶν οὖν ὅτι διαφορά ἐστιν, ᾗ περισσεύει τὸ εἶδος τοῦ γένους. ὁ γὰρ ἄνθρωπος, τῷ λογικῷ καὶ τῷ θνητῷ περισσεύει τοῦ ζώου. Ἀπορίαν δέ τινα ἀπορεῖ ὁ Πορφύριος ἐκ τοῦ ὁρισμοῦ τούτου, καὶ ἐπιλύεται ταύτην. προλαμβάνει δὲ τῆς ἀπορίας δύο ἐναργῆ τινὰ ἀξιώματα, ἃ οὕτω καλοῦνται ὑπὸ τῶν περιπατητικῶν, ὡς οἴκοθεν τὸ ἀξιόπιστον ἔχοντα. εἰσὶ δὲ τὰ ἀξιώματα, ταῦτα. πρῶτον μὲν, ὅτι οὐδὲν γίνεται ἐκ τοῦ μηδαμῇ μηδαμῶς ὄντος. οἷον, τὸ ἀββάκιον, γέγονεν ἐκ τοῦ ξύλου. ὃ πῇ μὲν, ὂν ὑπῆρχε. ξύλον γὰρ ἦν. πῇ δὲ, μὴ ὄν. οὔπω γὰρ ἦν ἀββάκιον. εἰ γὰρ ἦν, οὐκ ἔχρῃζε τέκτονος τοῦ ποιοῦντος. καὶ οἱ λίθοι πῇ μέν εἰσιν ὄντες, ὡς λίθοι. πῇ δὲ οὐκ ὄντες, ὅτι οὔπω οἶκος. ἐκ δὲ τοῦ μηδαμῇ μηδαμῶς ὄντος, πῶς ἄν τι γένοιτο. δεύτερον δὲ, ὅτι τὰ ἐναντία ἐν τῷ αὐτῷ ὑποκειμένῳ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἅμα οὐκ ἐνδέχεται εἶναι. ἀναιρετικὰ γὰρ ἀλλήλων τὰ ἐναντία ἐστί. τούτων προλεχθέντων, ἡ ἀπορία προβάλλεται τοῦτον τὸν τρόπον. Ἀνάγκη τὰς διαφορὰς, ἢ ἐκ τοῦ γένους τοῖς εἴδεσιν ἐπιγίνεσθαι προϋπαρχούσας ἐν αὐτῷ, ἢ ἐκ τοῦ μηδαμῇ μηδαμῶς ὄντος. ἑκάτερον δὲ τούτων, ἄτοπον. εἰ γὰρ εἰσὶν ἐν τοῖς γένεσιν αἱ διαφοραὶ σώμασιν οὖσιν, ἔσονται τὰ ἐναντία ἐν τῷ αὐτῷ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον. τὸ θνητὸν καὶ τὸ ἀθάνατον. τὸ λογικὸν καὶ τὸ ἄλογον. ὅπερ ἄτοπον. εἰ δὲ μὴ ὦσιν αἱ διαφοραὶ ἐν τοῖς γένεσι, πόθεν γίνονται ἐν τοῖς εἴδεσιν. ἔσται γάρ τι γινόμενον ἐκ τοῦ μηδαμῇ μηδαμῶς ὄντος, ὅπερ ἄτοπον. οὐ γὰρ δὴ ἐξ ἄλλου τινὸς δύνανται εἶναι, ἐπεὶ οὐδὲ ἔστι μεταξὺ γένους καὶ εἴδους ἄλλο, εἰ μὴ αἱ διαφοραί. δῆλον οὖν ὅτι ἀπορώτατος ὁ λόγος. ἀπορήσας τοίνυν, ἐπιλύεται τὴν ἀπορίαν περιπατητικῶς. λέγει γὰρ ὁ Πορφύριος, ὅτι τὰ ἐναντία ἐν τῷ αὐτῷ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, ἐνεργείᾳ μὲν εἶναι οὐ δύναται. δυνάμει δὲ δύναται εἶναι. ἵνα δὲ σαφὲς γένηται τὸ λεγόμενον, εἴπωμεν οὕτως. ἄλλο ἐστὶ τὸ δυνάμει εἶναί τι, καὶ ἄλλο τὸ ἐνεργείᾳ. δυνάμει μὲν γὰρ λέγεται, τὸ ἀτελὲς καὶ μὴ προαχθὲν εἰς ἐνέργειαν, δυνάμενον μέντοι καὶ ἐπιτηδείως ἔχον ἐνεχθῆναι εἰς τὴν ἐνέργειαν. οἷον, τὸ παιδίον, δυνάμει μὲν γραμματικόν ἐστι. δύναται γὰρ γενέσθαι γραμματικόν. καὶ τὸ ψυχρὸν ὕδωρ, δυνάμει θερμόν. δύναται γὰρ γενέσθαι δυνάμει θερμόν. τοῦτο οὖν ἐστι τὸ δυνάμει. ἐνεργείᾳ δὲ λέγεται γραμματικός, ὁ ἤδη κατὰ τὴν γραμματικὴν ἐπιστήμην κατὰ τὴν ἕξιν τελειωθεὶς καὶ παραδοὺς τοὺς γραμματικοὺς λόγους. καὶ τὸ μὲν ψυχρὸν ὕδωρ, δυνάμει λέγεται εἶναι θερμόν. τὸ δ' ἤδη θερμανθὲν, ἐνεργείᾳ θερμόν. φησὶν οὖν ὅτι τὰ ἐναντία ἤτοι τὸ ψυχρὸν καὶ τὸ θερμὸν, ἐνεργείᾳ μὲν, ἅμα τινὶ παρεῖναι ἀδύνατον. δυνάμει δὲ, δυνατόν. τὸ γὰρ χλιαρὸν ὕδωρ, οὔτε θερμὸν, οὔτε ψυχρόν ἐστιν ἐνεργείᾳ. δυνάμει δὲ ἐστὶν ἀμφότερα. καὶ τὸ βρέφος δυνάμει καὶ ἀρετὴν ἔχει, καὶ κακίαν. καὶ ἡ ὕλη δυνάμει πάντα ἔχει τὰ ἐναντία. εἰ οὖν καὶ τὸ γένος ὕλης λόγον ἐπέχει ὡς ἑξῆς φησὶ, δῆλον ὅτι ἔχει ἐν ἑαυτῷ δυνάμει πάσας τὰς ἐναντίας διαφοράς. καὶ ἄλλως δὲ, δυνατὸν ἐν ἑνὶ τὰ ἐναντία εἶναι. εἰ μὲν τὸ ἕτερον, ἐνεργείᾳ ἔχει. τὸ δὲ λοιπὸν, δυνάμει. τὸ γὰρ ἐνεργείᾳ ψυχρὸν, δυνάμει ἐστὶ θερμὸν, εἰ πέφυκοι μεταβάλλεσθαι εἰς τὸ θερμόν. τοῦτο δὲ εἶπον, ἐπειδή ἐστί τινα

θατέρου μόνου τῶν ἀντικειμένων δεκτικά. ὁ γὰρ κρύσταλλος ψυχρὸς ὤν, οὐδέποτε ἂν θερμανθείη. οὐδὲ τὸ πῦρ τὴν ἐναντίαν ψύξιν ἐπιδέξοιτ' ἄν. ὁ ἀὴρ μὲν καὶ τὸ ὕδωρ παρὰ μέρος ἑκάτερον, τῶν ἐναντίων ἐστὶ δεκτικά. δυνάμει γὰρ δύναται τὰ ἐναντία ἐν τῷ αὐτῷ παρεῖναι ἅμα. εἰ μὴ γὰρ τὰ δύο εἶχε δυνάμει, οὐκ ἂν καὶ ἐνεργείᾳ εἰς ἑκάτερον μετεβέβλητο. ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ ἐναντία ἔχει δυνάμει, διὰ τοῦτο εἰς ἑκάτερα παραβάλλει, καὶ μεταβάλλεται παρὰ μέρος. οὕτως οὖν φησι καὶ τὰ γένη ἔχειν τὰς ἐναντίας διαφορὰς δυνάμει. καὶ οὔτε ἐκ τοῦ μηδαμῇ μηδαμῶς ὄντος γίνεται, οὔτε τὰ ἐναντία ἐν τῷ αὐτῷ ἐστὶν ἐνεργείᾳ. ταύτῃ τῇ λύσει κέχρηνται οἱ ἐκ τοῦ περιπάτου, ἣν καὶ ὁ πορφύριος ἀπέδωκεν. ἐπειδήπερ ὡς ἤδη εἴρηται χρήσιμον ὂν πρὸς τὰς ἀριστοτέλους κατηγορίας γράφει τὸ βιβλίον. ἰστέον δὲ ὅτι οἱ πλατωνικοί, ἐναντιοῦνται τῇ ἐπιλύσει ταύτῃ. καὶ γὰρ ἐνεργείᾳ εἶναι λέγουσι τὰς διαφορὰς ἐν τοῖς γένεσι. καί φασιν ὅτι οὐ δεῖ φοβεῖσθαι ἐνεργείᾳ ὑποθέσθαι ἐν τοῖς γένεσι τὸ λογικὸν καὶ ἄλογον. τὸ θνητὸν καὶ ἀθάνατον. κέχρηνται δὲ εἰς ἀπόδειξιν τούτου, τοιούτοις λόγοις. πρῶτον μὲν γάρ φασιν, ὅτι οὐκ ἔστιν ἐναντίον τὸ λογικὸν τῷ ἀλόγῳ. οὐδὲ τὸ θνητὸν τῷ ἀθανάτῳ. τὰ γὰρ ἐναντία, φθείρει ἄλληλα. ταῦτα δὲ οὐ μόνον φθαρτικά εἰσιν ἀλλήλων, ἀλλὰ καὶ ὑποστατικά. τὸ γὰρ λογικὸν καὶ τὸ ἀθάνατον, ὑποστατικά ἐστι τοῦ θνητοῦ καὶ τοῦ ἀλόγου. ὁ γὰρ θεὸς ἀθάνατος ὢν καὶ λογικός, ὑφίστησι τὰ θνητά τε καὶ ἄλογα. καὶ ὁ ἄνθρωπος λογικὸς ὤν, κηδεμὼν τοῦ ἀλόγου γίνεται, καὶ σωτήρ. καὶ οἱ ἄγγελοι ἀθάνατοι ὄντες, τῶν θνητῶν εἰσι κηδεμόνες καὶ φύλακες. ὥστε, οὐκ ἐναντία τὸ λογικὸν καὶ τὸ ἄλογον. οὐδὲ τὸ θνητὸν καὶ τὸ ἀθάνατον. εἰ δὲ μὴ ἐναντία, οὐκ ἀδύνατον ἅμα ταῦτα εἶναι ἐν τῷ γένει, ἐπεὶ καὶ ἄλογοι δυνάμεις, θυμός φημι καὶ ἐπιθυμία, καὶ αἴσθησις, καὶ ἡ λογικὴ ζωή, ἅμα ἐν ἑνὶ ζώῳ τῷ ἀνθρώπῳ θεωρεῖται. ἔπειτα δέ φασιν, εἰ καὶ ἐναντία ἐστίν, οὐδὲν ἄτοπον εἶναι αὐτὰ ἐν τῷ γένει τῷ αὐτῷ ἐνεργείᾳ. ἐπειδὴ οὐχ ὡς ἐν ὑποκειμένῳ εἰσὶ σώματι, ἀλλ' ἔν τινι ἀσωμάτῳ. ἀσώματον γὰρ τὸ γένος. δύνανται δὲ ἐν ἀσωμάτῳ τὰ ἐναντία εἶναι. διὰ τοῦτο γὰρ ἐν ὑποκειμένῳ τινὶ σώματι τὰ ἐναντία οὐ δύνανται εἶναι ἅμα, διὰ τὸ βούλεσθαι ἀμφότερα μετέχειν τοῦ ὑποκειμένου. μεριστὸν δὲ ὂν τὸ σῶμα καθ' αὑτό, τὰ φθαρτικὰ ἀλλήλων οὐ δύνανται δέξασθαι. ἐπὶ δὲ τῶν ἀσωμάτων, οὐκ ἔστι τοῦτο. ἀμέλει καὶ ἡ φύσις ἔχει τοὺς λόγους πάντων τῶν ἐναντίων καὶ ὑφίστησι. ἔτι, ὁ ὀφθαλμὸς ἅμα προβάλλεται τοὺς τοῦ λευκοῦ καὶ τοῦ μέλανος λόγους. καὶ ἡ ψυχὴ ἅμα καὶ κατὰ ταὐτόν, τὸν τῶν ἐναντίων ἔχει λόγον. ἀγαθοῦ καὶ κακοῦ. ψυχροῦ καὶ θερμοῦ. εἴπερ τῶν ἐναντίων μία ἐστὶν ἐπιστήμη. ὥστε οὐδὲν ἄτοπον συμβαίνει τῷ λόγῳ τῷ λέγοντι τὰς διαφορὰς ἐνεργείᾳ ἐν τοῖς γένεσιν εἶναι. ὡσαύτως καὶ ἐν τῷ ἀββακίῳ, σωματικῶς μὲν καὶ κατὰ ταὐτόν, καὶ τρίγωνον, καὶ τετράγωνον, καὶ στρογγύλον ποιῆσαι οὐ δυνάμεθα, ἐπειδὴ ὑπ' ἀλλήλων συγχέονται οἱ τύποι. ἐν δὲ τῇ ψυχῇ ἔχομεν ταῦτα πάντα ἀσυγχύτως. ὅθεν καὶ ἀσυγχύτως προβαλλόμεθα αὐτά. καὶ δεικνύμεν καὶ τὸ πρότερον θεώρημα, καὶ τὸ δεύτερον, καὶ τὸ τρίτον. καὶ περὶ στρογγύλου, καὶ περὶ τετραγώνου, καὶ περὶ τριγώνου. ὥστε ἐπὶ ἀσωμάτων γε δυνατὸν ἅμα τὰ ἐναντία εἶναι ἐνεργείᾳ. ἄλλως τε δέ. εἰ δυνάμει εἰσὶν αἱ διαφοραὶ ἐν τοῖς γένεσι, τί ἐστι τὸ ποιῆσαν αὐτὰς ἐνεργείᾳ ἐν τοῖς εἴδεσι. πᾶν γὰρ τὸ δυνάμει ὄν, ἄγεται εἰς ἐνέργειαν

διά τινος ἐνεργείας ποιότητος οὔσης. τὸ γὰρ ὕδωρ τὸ ψυχρὸν δυνάμει ὂν θερμόν, γίνεται ἐνεργείᾳ θερμόν, διὰ τοῦ πυρὸς ἐνεργείᾳ ὄντος θερμοῦ. καὶ τὸ παιδίον δυνάμει ὂν γραμματικόν, ἐνεργείᾳ γίνεται γραμματικόν, διὰ τοῦ ὄντος ἐνεργείᾳ γραμματικοῦ. εἰ οὖν δυνάμει εἰσὶν ἐν τοῖς γένεσιν αἱ διαφοραί, προάγονται δὲ εἰς ἐνέργειαν, δεήσονται ἄλλου τινὸς ἐνεργείᾳ ἔχοντος τὰς διαφοράς. οὐδὲν δὲ ἐστὶν ἄλλο παρὰ ταῦτα. οὐκ ἄρα δυνάμει εἰσὶν αἱ διαφοραὶ ἐν τοῖς γένεσι. πάλιν δέ. πᾶν μὲν τὸ δυνάμει ὄν, ἀτελές ἐστι. τὸ δ᾽ ἐνεργείᾳ, τέλειον. εἰ οὖν τὰ μὲν εἴδη ἐνεργείᾳ ἔχει τὰς διαφοράς, τὰ δὲ γένη δυνάμει, ἔσται τὰ μὲν εἰδικώτατα, πάντων τελεώτερα καὶ ἐντιμότερα. τὰ δὲ γενικώτατα, πάντων ἀτελέστερα, καὶ ἀτιμότερα. ὅπερ ἄτοπον. ἔσονται γὰρ τὰ αἰτιατά, τελεώτερα καὶ κρείττονα τῶν αἰτίων. ἀνάγκη ἄρα τὰς διαφορὰς ἐν τοῖς γένεσιν ἐνεργείᾳ εἶναι. ἆρα οὖν ἀπόβλητός ἐστι παντελῶς ὁ τῶν περιπατητικῶν λόγος; φαμὲν οὖν οὐδαμῶς. ἐπειδὴ γὰρ ὄντων τῶν γενῶν τριττῶν ὡς πολλάκις ἔφαμεν, οἱ μὲν πλατωνικοί, περὶ τῶν πρὸ τῶν πολλῶν λέγουσιν. ἐν γὰρ τοῖς πρὸ τῶν πολλῶν γένεσιν, ἐνεργείᾳ ὑπάρχουσιν αἱ διαφοραί. οἱ γὰρ λόγοι πάντων ἐκεῖ εἰσὶν ἐνεργείᾳ. οἱ δὲ περιπατητικοί, περὶ τῶν ἐν τοῖς πολλοῖς. ἰστέον γὰρ ὅτι ἡ φύσις ἀπὸ τῶν καθολικωτέρων ἐπὶ τὰ μερικώτερα ὁδεύει. καὶ τὰ μερικά, δυνάμει ἐν τοῖς καθολικωτέροις προϋπέστησεν. οἷον, ἐκ τοῦ καταβληθέντος σπέρματος, δημιουργεῖ πρῶτον τὸ ἔμβρυον, ὅ φασιν οἱ ἰατροὶ ἐν τῇ μήτρᾳ, ὅπερ σῶμά ἐστι. τὸ δὲ σῶμα, καθολικόν. ἀλλὰ τοῦτο ὡς μὲν σῶμα, ἐνεργείᾳ ἐστίν. ὡς δὲ ἔμψυχον, δυνάμει. οὔπω γὰρ ἐστὶν ἐνεργείᾳ ἔμψυχον. ὅταν δὲ τραφὲν καὶ αὐξηθὲν ψυχωθῇ, ἐνεργείᾳ μὲν λέγεται ἔμψυχον. δυνάμει δὲ ζῷον, μήπω τυχὸν αἰσθήσεως καὶ κινήσεως. ὅταν δὲ ἤδη τούτων μετάσχῃ, ἐνεργείᾳ μὲν ζῷον, δυνάμει δὲ λογικόν. ὅταν δὲ ἐκ παιδείας καὶ λόγου μετάσχῃ, ἐνεργείᾳ μὲν γίνεται ζῷον λογικόν, δυνάμει δὲ γραμματικόν. ἰδοὺ οὖν ἐν τοῖς γένεσι τῶν ἐν τοῖς πολλοῖς, δυνάμει θεωροῦνται αἱ διαφοραί. καὶ καλῶς οἱ φυσικοὶ οὕτω λέγουσιν. ὅθεν ὁ πορφύριος ἐπειδὴ προέθετο ἐκθέσθαι τὸ σύγγραμμα τοῦτο, οὐ πρὸς πλατωνικὰς συμβαλλόμενον πραγματείας, ἀλλὰ πρὸς ἀριστοτελικάς, διὰ τοῦτο τῇ τῶν περιπατητικῶν ἐχρήσατο ἐπιλύσει. ἀλλ᾽ ἐπειδή περ ἄνωθεν εἴπομεν ὅτι ἀσώματοί εἰσιν αἱ πέντε φωναὶ ἀναποδείκτως, φέρε καὶ τοῦτο ἀποδείξωμεν. καὶ πρῶτον μὲν τὸ σῶμα οὐδέποτε ἐν μείζονι καὶ ἐλάττονι ὡσαύτως θεωρεῖται. οἷον, ἐν ἐλέφαντι, καὶ μύρμηκι. αἱ δὲ πέντε φωναί, ὡσαύτως καὶ ἐν μείζονι καὶ ἐλάττονι. ἔπειτα δὲ πᾶν σῶμα σώματι προστιθέμενον, αὔξησιν ποιεῖται τοῦ ἐνδεχομένου τὴν προσθήκην. τὸ δὲ γένος καὶ τὸ εἶδος καὶ τὰ λοιπὰ τῷ σωκράτει προστιθέμενα, οὐδὲν προστιθέασιν. ἄλλως. οὐδέποτε ταὐτὸν σῶμα ἐν τῷ αὐτῷ καιρῷ ἐν πᾶσι θεωρεῖται. κἂν γὰρ ὅμοιον, ἀλλ᾽ οὖν οὐ τὸ αὐτό. οἷον, εἰ ἐν τῷ πλάτωνος μηρῷ φανείη ὅσον οὖν ἐλέφαντος, οὐ ταὐτόν ἐστι καὶ ἐν τῷ τοῦ ὀρέστου. τὸ δὲ γένος καὶ τὸ εἶδος ἐν τῷ αὐτῷ καιρῷ ἐν πολλοῖς θεωρεῖται. ἄλλως. οὐδέποτε τὰ σώματα μεριζόμενα, τὸ ἐν εἴδει ἢ τὸ ἐν ποσῷ φυλάττει. οἷον, ὁ στατὴρ μερίζεται εἰς πολλά. οὐκοῦν τὰ μεριζόμενα, οὐ φυλάττουσι τὸ ἐν εἴδει, ἢ τὸ ἐν ποσῷ τοῦ στατῆρος. τὰ δὲ γένη καὶ τὰ εἴδη σώζουσι τὸ οἰκεῖον εἶδος μεριζόμενα εἰς σωκράτην, καὶ πλάτωνα, καὶ τοὺς λοιπούς. ἄλλως τε

δὲ. πᾶν σῶμα, ἐξ ὕλης καὶ εἴδους σύγκειται. τὸ δὲ γένος καὶ τὸ εἶδος, οὐχ οὕτως. εἶδος γὰρ ἐξ
εἴδους οὐ σύγκειταί ποτε. ἀσώματοι γάρ εἰσιν αἱ πέντε φωναί. πάντα ἤδη προκατεβαλόμε-
θα. λοιπὸν σαφὴς ἡ λέξις. ἀναγνωσόμεθα οὖν αὐτήν, καὶ εἴ που τι πρὸς τὸ ῥητόν, σαφηνίσω-
μεν. τὸ γὰρ ζῶον οὔτε οὐδὲν τούτων ἐστί. τουτέστιν, ἀμέτοχον. προσυπακουστέον γὰρ
τὸ τοιοῦτον. εἰ γὰρ μὴ μετεῖχε λογικοῦ καὶ θνητοῦ τὸ ζῶον, πόθεν εἶχε τὸ εἶδος ταῦτα δέ-
ξασθαι. οὔτε δὲ πάσας τὰς ἀντικειμένας ἔχει, ἐπεὶ ἔσονται τὰ ἐναντία ἅμα, ἀλλ' ὡς ἀεὶ
οὖσιν. ἐπειδὴ ὁ πορφύριος πλατωνικὸς ὢν, οὐ τὰ αὐτῷ ἀρέσκοντα λέγων, εἶπεν ὡς ἀεὶ
οὖσιν οἱ περιπατητικοί. φυσιολογοῦντες γὰρ, καλῶς οὕτω πρεσβεύουσιν, ὅτι τὰ καθό-
λου, δυνάμει πρότερον ἐστὶ τὰ μερικά. καὶ οὕτως εἰς τὴν ἐνέργειαν προκόπτει. ὁρίζον-
ται δὲ αὐτὴν οὕτως. ἐνταῦθα τὴν δευτέραν ὑπογραφὴν λέγει λαμβανομένην ἐκ τῆς τῶν φω-
νῶν διαιρέσεως τῆς λεγούσης, ὅτι τῶν φωνῶν αἱ μέν, εἰσὶν ἄσημοι. αἱ δέ, σημαντικαί. τῶν
γὰρ πραγμάτων ἐξ ὕλης καὶ εἴδους συνεστώτων, τὴν αἰτίαν νῦν ἀποδίδωσι. διὰ τί τὸ μὲν
γένος, ἐν τῷ τί ἐστι κατηγορεῖται. ἡ δὲ διαφορά, ἐν τῷ ὁποῖόν τί ἐστι. λέγει τρίτον. ὅτι πάντα
τὰ ὄντα, ἢ κυρίως ἐξ ὕλης καὶ εἴδους ὑπάρχει, ἢ ἀνάλογον ὕλῃ καὶ εἴδει τὴν σύστασιν
ἔχουσι. πᾶσι μὲν οὖν τοῖς φυσικοῖς πράγμασιν ἐστὶ τὸ ὑποκείμενον, ὃ καλοῦσι κυρίως ὕλην,
τὴν ἀκατάληπτον καὶ ἀνείδεον. ἔστι δὲ κυρίως εἶδος, τὸ κοσμοῦν αὐτὴν καὶ ἐν αὐτῇ γινόμενον. οὕ-
τως μὲν οὖν ἡ κυρίως ὕλη, καὶ τὸ κυρίως εἶδος, ἐν τοῖς φυσικοῖς πράγμασι θεωρεῖται. ἐν
δὲ τοῖς τεχνικοῖς, τὸ ἀνάλογον. οἷον, ἐκ χαλκοῦ γίνεται ἀνδριάς. οὐκοῦν ὁ χαλκὸς λέ-
γεται ὕλη. ἀλλ' οὐ κυρίως. ἀναλόγως δέ. οὐ γὰρ ἀνείδεος ὁ χαλκός. ἀλλ' ἐπειδὴ ὑπέστρω-
ται τῷ τεχνίτῃ, καὶ ἐπιδέχεται τὸ τοῦ ἀνδριάντος εἶδος, ὥσπερ καὶ ἡ κυρίως ὕλη, διὰ
τοῦτο ὕλη λέγεται. καὶ τὸ σχῆμα δὲ εἴδει ἀνάλογον καλεῖται, ἐπειδὴ τυποῖ τὸν χαλκόν.
διότι γὰρ ὑπόκειται τοῖς φυσικοῖς μία τις ὕλη, διὰ τοῦτο καὶ εἰς ἄλληλα μεταβάλλουσι πάντα.
ἀδύνατον δὲ ἦν εἰς ἄλληλα ἅπαντα μεταβάλλειν, εἰ μὴ μία τις καὶ κοινὴ ὕλη πᾶσιν ὑπέ-
κειτο. οὕτω γοῦν καὶ τὰ χαλκᾶ σκεύη δύναται εἰς ἄλληλα μεταβάλλειν, κοινὴν ἔχον-
τα ὕλην. οἷον, ἐκ λέβητος, εἰς ἀνδριάντα. τὰ γὰρ μὴ ἔχοντα μίαν ὕλην, οὐ δύναται με-
ταβάλλειν εἰς ἄλληλα. οὐ γὰρ ἄν ποτε γένοιτο ἐκ λέβητος τὸ ἀββάκιον. γίνεται δὲ ἐξ ἀέ-
ρος ὕδωρ, καὶ ἐξ ὕδατος ἀήρ, καὶ ἐξ ἀέρος πῦρ, τῷ μίαν ἔχειν τὴν ὑποκειμένην ὕλην. δηλο-
νότι δεξαμένη αὕτη ψυχρότητα καὶ ὑγρότητα, γίνεται ὕδωρ. θερμότητα δὲ καὶ ξηρό-
τητα, γίνεται πῦρ. καὶ τἄλλα ὁμοίως. πάντα οὖν τὰ φυσικὰ πράγματα, ἐξ ὕλης ἐστὶ
κυρίως καὶ εἴδους, ὥσπερ ἄνθρωπος, ἵππος, καὶ τἄλλα. τὰ δὲ τεχνικά, ἐξ ἀναλόγου μὲν
τῇ ὕλῃ, οἷον, τῶν ξύλων. ἐξ ἀναλόγου δὲ τῷ εἴδει τοῦ τοιούτου σχήματος. φησὶν οὖν ὅτι
τὸ μὲν γένος, ὕλης ἔχει λόγον. αἱ δὲ διαφοραί, εἴδους. ὥσπερ γὰρ κατὰ μὲν τὴν οὐσίαν οὐ-
δὲν διαφέρει ἀλλήλων, οἷον, τὰ χαλκᾶ σκεύη, ἡ δὲ διαφορὰ κατὰ τὸ σχῆμα γίνεται, οὕτω
κατὰ μὲν τὸ γένος καθὸ ζῶά ἐσμεν, οὐδὲν διαφέρει ἄνθρωπος. ἵππος. κύων. καὶ τἄλλα. κατὰ
δὲ τὰς διαφοράς, διαφέρει. τὸ γὰρ ζῶον δεξάμενον τὸ λογικὸν καὶ τὸ θνητόν, ποιεῖ τὸν ἄν-
θρωπον. τὸ δ' ἄλογον καὶ τὸ θνητὸν πάλιν δεξάμενον, ποιεῖ τὸν ἵππον. ὥστε ὕλη μέν,
ἀναλογεῖ τὸ γένος. εἴδει δέ, αἱ διαφοραί. ἐπεὶ οὖν ἡ μὲν ὕλη ἑκάστῳ τὸ εἶναι παρέχει, τὸ δ'

εἶδος, τὸ ποῖον, καὶ τὸ τοιόνδε, εἰκότως τὸ μὲν γένος, ἐν τῷ τί ἐστι κατηγορεῖται, ὡς ἀναλογοῦν τῇ ὕλῃ. ἡ δὲ διαφορά, ἐν τῷ ὁποῖόν τί ἐστιν, ὡς ἀναλογοῦσα τῷ εἴδει. Ὁ κοινός τε καὶ ἰδικός. κοινός, ὁ καθόλου. ἰδικὸς δὲ, ὁ καθ᾽ ἕκαστα. ὑπογράφουσι δὲ καὶ οὕτως. διαφορά ἐστι, τὸ χωρίζειν πεφυκὸς τὰ ὑπὸ τὸ αὐτὸ γένος. προσελθὸν γὰρ τὸ λογικὸν καὶ τὸ θνητὸν, ἐχώρισε τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τοῦ ἵππου. Μὴ τὸ τυχὸν φασὶ τῶν χωριζόντων. ἤγουν οὐχ ἡ τυχοῦσα διαφορὰ, οὐ δὲ ἡ κοινῶς, οὐ δὲ ἡ ἰδίως, οὐ δὲ τὸ καθέζεσθαι καὶ ἑστάναι, ἢ τὸ σιμὸν καὶ τὸ γρυπὸν χωρίζει, ἀλλ᾽ ἡ ἰδιαίτατα. ἢ συστατικὸν τοῦ νοῦ καὶ ἐπιστήμης δεκτικὸν εἶναι. τοῦτο γὰρ, μόνῳ ἀνθρώπῳ ὑπάρχει. ἐπεὶ οὐ δὲ θεῷ, ὡς πάσης γνώσεως κρείττονι. οὐδὲ τοῖς ἀλόγοις, ἐπεὶ οὐδ᾽ αὐτοῖς πέφυκε. καὶ πάλιν, οὐ τῆς δεῖνος ἐπιστήμης, οὐ δὲ τῆς γραμματικῆς μόνης, ἀλλὰ πάσης. Καὶ τοῦ τί ἦν εἶναι, καὶ ὁ τοῦ πράγματος ἐστὶ μέρος. Ἀντὶ τοῦ καὶ εἰς τὸν ὁρισμόν. τὸ γὰρ τί ἦν εἶναι, σημαίνει παρὰ Ἀριστοτέλει τὸν ὁρισμὸν, ὥσπερ ἐν τοῖς γραμματικοῖς ἡ μῆνις τὴν ὀργήν. ἐπειδὴ ὁ ὁρισμὸς τὸ τί ἐστιν ἑκάστου καὶ τὸ εἶναι σημαίνει. ὃ οὖν μέρος ἐστὶ τοῦ ὁρισμοῦ, ἐκεῖνο διακρίνει. τὸ γὰρ νοῦ καὶ ἐπιστήμης δεκτικὸν εἶναι, μέρος ἐστὶ τοῦ ὅρου. διὰ τοῦτο αὐτὴ ἡ διαφορὰ ἀπὸ τῶν ἄλλων διακρίνει τὸν ἄνθρωπον. Οὐ γὰρ τὸ πεφυκέναι πλεῖν. οὐ λέγει τὸ πλεῖν, τὸ νήχεσθαι, ἢ τὸ φέρεσθαι ἐπάνω τοῦ ὕδατος, οὕτω γὰρ καὶ τὰ ἄλογα καὶ τὰ ἄψυχα πεφύκασι πλεῖν, ἀλλὰ τὸ ναυτίλλεσθαι. τοῦτο γὰρ ἴδιον ἀνθρώπου. ἀλλ᾽ οὐ κατὰ τὸ ναυτίλλεσθαι ὁ ἄνθρωπος χαρακτηρίζεται. ἐπεὶ οὕτως οἱ μὴ ναυτιλλόμενοι, οὐκ ἂν ἦσαν ἄνθρωποι.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

Τὸ δὲ ἴδιον, διαιροῦσι τετραχῶς. Πληρώσας τὸν περὶ τῆς διαφορᾶς λόγον, περὶ τοῦ ἰδίου λοιπὸν διαλέγεται. τοῦτο γὰρ ἦν ἀκόλουθον κατὰ τὴν εἰρημένην τάξιν. διαλεχθεὶς γὰρ περὶ τῶν οὐσιωδῶν, ἀναγκαίως καὶ περὶ τῶν ἐπουσιωδῶν διαλέγεται. ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ ἰδίου ἄρχεται, ὡς μεταιχμίου τινὸς ὄντος. κοινωνεῖ γὰρ καὶ τοῖς οὐσιώδεσι, καθὸ μόνῳ καὶ παντὶ καὶ ἀεὶ ὑπάρχει τὸ κυρίως ἴδιον, ὥσπερ καὶ τὰ οὐσιώδη. καὶ γὰρ ταῦτα, καὶ πᾶσι καὶ ἀεὶ ὑπάρχει, οἷς ὑπάρχει. κοινωνεῖ δὲ καὶ τοῖς συμβεβηκόσιν. ὅτι ὥσπερ ἐκεῖνα τῇ ἐπινοίᾳ χωρίζεται τοῦ ὑποκειμένου, οὕτω καὶ τὸ ἴδιον τῇ ἐπινοίᾳ χωρίζεται. πάλιν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν τύπον τῆς διδασκαλίας, πρότερον αὐτοῦ τὰ σημαινόμενα ἀπαριθμεῖται, καὶ οὕτω λέγει περὶ ποίου τοῖς φιλοσόφοις ὁ λόγος. Τόπον οὖν τινα διαιρεῖ εἰς τέσσαρα τὸ ἴδιον, καὶ φησὶν οὕτως. τὸ ἴδιον, ἢ μόνῳ τινὶ ὑπάρχει εἴδει, ἢ οὐ μόνῳ. καὶ εἰ μόνῳ, ἢ παντὶ τῷ εἴδει ὑπάρχει, ἢ οὐ παντί. καὶ εἰ μὴ μόνῳ πάλιν, ἢ παντί, ἢ οὐ παντί. ἢ ἀεί, ἢ οὐκ ἀεί. ἡ μὲν οὖν διαίρεσις, αὕτη. Καὶ ἔστιν ἓν μὲν σημαινόμενον καὶ πρῶτον, ὃ μόνῳ τινὶ συμβέβηκεν, οὐ παντὶ δέ. ὡς τῷ ἀνθρώπῳ τὸ ἰατρεύειν. τὸ φιλοσοφεῖν. τὸ ἀστρονομεῖν. τὸ γεωμετρεῖν. ἢ τι τῶν τοιούτων. Δεύτερον δὲ, ὃ παντὶ μὲν, οὐ μόνῳ δέ. ὡς τῷ ἀνθρώπῳ τὸ εἶναι δίποδι. παντὶ γὰρ ἀνθρώπῳ ὑπάρχει. οὐ μόνῳ δέ. καὶ γὰρ καὶ πετεινοῖς ὑπάρχει τὸ δίποσιν εἶναι. Τρίτον δὲ, ὃ καὶ μόνῳ καὶ παντί, οὐκ ἀεὶ δὲ, ἀλλά ποτε. ὡς τῷ ἀνθρώπῳ τὸ ἐν γήρᾳ πολιοῦσθαι. μόνῳ γὰρ καὶ παντί. ἀλλ᾽ οὐκ ἀεὶ πεπολίωται, ἀλλ᾽ ἐν γήρᾳ. Τέταρτον δὲ, ἐφ᾽ οὗ συνδεδρα-